

ZAMEK KRÓLEWSKI
W WARSZAWIE - MUZEUM
REZYDENCJA KRÓLÓW I RZECZYPOSPOLITEJ

Ogród Górny

W okresie od XVI do końca XVIII wieku stromą skarpe porastała tylko trawa. W XIX wieku, zgodnie z projektem Jakuba Kubickiego, posadzono w tym miejscu pierwsze krzewy i drzewa. Kompozycja ta, która szybko została zaniedbana i stopniowo uległa zniekształceniu przez inwazję samosiewów, przekształciła się w końcu XIX wieku w zwarty zielony gąszcz, szczelnym parawanem zasłaniający Zamek. Po odzyskaniu niepodległości i wprowadzeniu się do Zamku Prezydenta RP powzięto plany utworzenia ogrodu na skarpie, jednak ich realizację już na samym początku przerwał wybuch wojny.

Ogród Górny to tylko część całego zamkowego ogrodu. Obecność zachowanych u stóp skarpy okazałych relikwów przedwojennego ogrodu (80 prawie stuletnich drzew posadzonych w geometrycznym układzie) zdecydowała o tym, że cały ogród Zamku nawiązuje do projektu z lat międzywojennych. Dlatego też i skarpa Ogrodu Górnego przybrała formy sztuki ogrodowej lat 20. i 30. Fontanna umiejscowiona nad Arkadami Kubickiego jest wyraźną stylizacją w kierunku art déco (przy czym jej kształt został w pewnym stopniu wymuszony względami technicznymi). Podobnie charakter alejek o twardej nawierzchni, niskie żywopłoty geometryzujące przestrzeń, kamienne uproszczone ławy i wazy, białe ławki drewniane czy obsadzenia kwiatami – to cechy ogrodów z tego okresu.

Na niewielkim terenie przy skrzydle gotyckim powstał parter, którego forma nawiązuje do ogródka uwiecznionego na planie Warszawy Ericha J. Dahlbergha z 1656 r. Nie jest on wierną kopią, ale prowadzi dialog ze źródłami historycznymi, do których zalicza się właśnie plan Dahlbergha oraz jego rytowane wersje z XVII i pocz. XVIII w.

dr Małgorzata Szafrąńska

Godziny otwarcia od 2 maja 2018 r.